

NŐ: Akkor nézzen ki az ablakon! Mit lát?

FÉRFI: Semmit.

NŐ: Pedig én itt vagyok.

FÉRFI: Na, hagyjuk abba. Unom.

NŐ: Nem kíváncsi rám?

FÉRFI: Biztos púpos.

NŐ: Ezért?

FÉRFI: Ezért.

NŐ: Megértem. Búcsúzzunk!

FÉRFI: Jó éjszakát!

NŐ: Ne, ne tegye még le. Ígérjen meg valamit. Hogy nem hívja fel azt a számot!

FÉRFI: Ha elmondja, miért, akkor nem hívom.

NŐ: Nem fog örülni.

FÉRFI: Az már az én dolgom.

NŐ: Most ott van a menyasszonya.

FÉRFI: Százhuszonöt-hatvankettő-tizenegy!

NŐ: Megígéri?

(A férfi lecsapja a kagylót. Szuszog. Aztán fölveszi, hallani a vonal hangját. Társcsász. Hosszan kicsöng, mire fölveszi valaki.)

FÉRFI: Te vagy?

(A telefonkagylóból finom női, izgatott légzés hallatszik. Majd megszakad a vonal. Fölerősödik a zene. Majd üvegcsörömpölés, a magnót kihajították.)

FÉRFI: Te vagy?

(Szék borul. Női sikoly az utcáról: a NŐ hangja. Majd hosszan kicsöng a telefon, de nem veheti fel senki.)

EUGENIA BOGDAN

Magyarország

I.

*A Pannon Puszta
suttog a magyar lélekről valamit:
szomját a tágas tér iránt,
lovások ősi emlékeit,
amint a láthatárba ütődnek,
mintha álomba, mely fölhogad
a fényben . . .
A szabadság
egy templomba falazva,
a tér helyén idő az úr,
a kereszt
zászló az értelem fokán.
A szél házassága a fűvel
ezer év nyugati harangjainak
hangjára köttetik.
A mező fürgé lesz,
a menyasszony asszony,
s igavonó barom a ló.
Hej, miként változik minden
valamiből, amiért életed adtad,
valamivé, amiért immár élned kell.*

II.

*Ki művelte a szőlőt, gyűjtötte a fürtöket,
préselte
és derítette a mustot,
s mikor?
A szőlősök, házak, emberek
az emlékezettel együtt tovatűntek,
csak ez a pince táru
szentélyként
a mező közepén.
Ó, beleng az évek szelleme,
akárha fáklyát, fölgyújt,
hogyan lobogva égj.
Bornak neveztetik ez az erő,
hát tömjén, borostyánkő, ámbrá
a „bor”?
Emeled poharad, de nem ömlik,
szétszórod a dongákat,
s késsel kell szelned a Bort,
falnod.*

III.

*Körbe táncolja az asztalt a menyasszony
s a vőlegény karja
mindegyre sóvárgón torpan a derekán,
fékezvén a pörgést
— a násznép szeme előtt néha csak
a szoknya lebben,
s a következő percben mintha már
mezítlén ropná a menyasszony.
Valaki tányérozni kezd: „Menyasszonytánc”,
harsan, s tülekednek az ifjak
megfizetni a nagy pillanatot.
Gyorsul a ritmus, de mit látni,
mikor az arcokból vérben elúsznak a szemek,
s lábdobogássá dübördül
a muzsika is...*

*Nincs a lagzi végénél lehangolóbb
— evéssel s ivással töltött napok után
kiürültnek érzed magadat,
agyad, akár az orosz rulett,
kínzóan csikorog —
Meghalt a lakodalom.
Éljen a lakodalom!*

IV.

*Azt hiszem, Petőfi földöntúli lény volt,
természetfölötti tekintet által száműzött.*

Petőfi, a gyermek

Petőfi, a költő

Petőfi, a színész

*csak percre hagyta magát megpillantani,
míg új arcba tünt át a kép,
bizonytalanságban hagyva:*

e legyűrő fájdalom

valóság-e vajon?

Micsoda erő: szemtől szemben élni,

sugározván léted

a valós életek közé,

míg állnak fényed árnyékában sápatag.

Petőfi, a magyar

Petőfi, a bujtogató —

egyetlen szemrebbenésére

forradalomba robbant a sokaság.

Petőfi, a katona

Petőfi, a halott —

történész sem bukkan már nyomára,

de én azt hiszem, talált végül

egy rést,

s fogai közt a szabadság szerelmével

megszökött . . .

Ó, Segesvár halmai

mosolyként őrzik az üres sírgödört.

FARKAS ÁRPÁD fordítása

EUGENIA BOGDAN 1949-ben született, Brassóban. Költő és prózaíró, román és angol nyelven ír, jelenleg Los Angelesben él. Tizenöt éves kora óta publikál rendszeresen, új s új meglepetésekkel jelentkezően azóta a világ számos lapjában. Összegyűjtött verseit *Alb pe alb* (Fehéren fehér, 1985.) címmel a Dacia kiadó adta ki, visszhangos sikerrel. Megjelenés előtt két regénye és verseskötete: *Patria din mijlocul inimii* (Haza a szív közepén), melyből az itt közölt verseket válogattuk. Eugenia Bogdan versei a román és angol nyelv mellett németül, olaszul, spanyolul is megjelennek.